

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci **žalobce: L.N.N.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem ..., *zastoupeného JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem, se sídlem Plzeň, Purkyňova 10*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2017, čj. MV-134226-7/SO-2014,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 29. 9. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2017, čj. MV-134226-7/SO-2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 29. 8. 2014, čj. OAM-49253-35/DP-2013 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) [výrok I] a podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1

písm. j) [výrok II] zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcová žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

[III] Žaloba

2. Žalobce nejprve připomněl, že dne 20. 9. 2013 podal u prvoinstančního správního orgánu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Prvoinstanční správní orgán vycházel při svém rozhodnutí mj. z protokolu Státního úřadu inspekce práce, Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj. Z tohoto protokolu mj. vyplývá, že na pracovišti v areálu drůbežářských závodů Vodňanské kuře a.s. (Chrlická 522, Modřice) byla dne 17. 7. 2012 provedena inspektory Státního úřadu inspekce práce kontrola zaměřená na dodržování pracovně právních předpisů, zejména pak na zjištění, zda zde není umožňován výkon nelegální práce. Na místě bylo zjištěno celkem 23 státních občanů Vietnamské socialistické republiky, včetně žalobce, kteří na místě vykonávali pracovní činnost dělníků u výrobní linky. Předmětem jejich pracovní činnosti bylo konkrétně porcování kuřat. Dále z kontrolního protokolu vyplývá, že uvedenou pracovní činnost tyto osoby vykovávaly v prostorách společnosti Vodňanská drůbež a.s., které má pronajaty JUDr. E.P. Dále z tohoto protokolu vyplývá, že žádný ze zastížených občanů Vietnamu neměl s JUDr. E.P. uzavřen pracovně právní vztah a pracovní činnost tyto osoby, včetně účastníka řízení, vykonávaly na základě živnostenského oprávnění v rámci činnosti pro sdružení založeného smlouvou o sdružení dle § 829 v té době platného zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Finanční odměna za vykonanou práci byla JUDr. E.P. zasílána jedenkrát za měsíc na účty osob zjištěných na místě a podnikajících na základě živnostenských oprávnění. Pracovní dobu měli zjištění cizinci rozvrženu ve dnech pondělí - pátek, 8 hodin denně. Oblastní inspektorát práce dospěl k závěru, že všechny osoby zjištěné dne 17. 7. 2012 při výkonu pracovní činnosti vykovávaly tuto činnost pro JUDr. E.P. osobně ve vztahu podřízenosti, jeho jménem a dle jeho pokynů. Zjištění cizinci se dle závěrů uvedených v kontrolním protokolu dopustili výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zaměstnanosti“).
3. Žalobce doložil k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu výpis z živnostenského rejstříku, ze kterého je patrné, že ke vzniku jeho živnostenského oprávnění došlo dne 3. 2. 2009 a bylo vydáno pro živnost volnou ohlašovací s předmětem činnosti „Výroba, obchod a služby uvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, a to pro obory činnosti „Velkoobchod a maloobchod“, „Zprostředkování obchodu a služeb“, „Výroba potravinářských a škrobářenských výrobků“ s místem podnikání Budínská 87/4, 627 00 Brno.

Samotný žalobce uvedl při své výpovědi před prvoinstančním správním orgánem, že podniká v rámci sdružení podnikatelů, které si pronajalo prostory a zpracovává kuřata pro společnost Vodňanská drůbež a.s., závod Modřice. Od této společnosti mají účastníci sdružení pronajaty prostory a technologie, měsíční nájemné činí 400 000 Kč. Žalobce uvedl, že pracuje sám na sebe, nemá žádného nadřízeného. Pracovní pomůcky a oděvy si členové sdružení, resp. nyní společnosti kupují sami. Oblastní inspektorát práce i přes žalobcovu výpověď dospěl k závěru, že žalobce společně s jinými cizinci v areálu závodů Vodňanská drůbež a.s. vykonával závislou práci, a to bez platné pracovní smlouvy a rozhodnutí o povolení k zaměstnání. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasil.

4. Předně, v zákoně existuje zcela jednoznačná definice závislé činnosti, když porušování těchto ustanovení je zpravidla nazýváno jako švarcsystém. Podstatou švarcsystému je využívání práce osob, které navenek vystupují jako OSVČ, ačkoliv faktický vztah mezi společností a touto osobou naplňuje znaky závislé práce. Dle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále též „zákoník práce“), od 1. 1. 2012 musí být splněny čtyři znaky, aby se jednalo o závislou činnost - nadřízenost, jeho jménem (zaměstnavatel), podle pokynů, osobně. Definice podmínek závislé práce je za mzdu, v pracovní době, na pracovišti, na náklady zaměstnavatele. Pokud není splněn alespoň jeden z výše uvedených znaků, nejedná se o závislou činnost a je možné zaměstnat fyzickou osobu na živnostenský list. Od 1. 1. 2012 rozšířil zákon o zaměstnanosti v § 5 odst. 1 nelegální práci o závislou práci fyzické osoby mimo pracovně právní vztah. V žalobcově případě nebyla splněna jak podmínka nadřízenosti, tak jednání jménem zaměstnavatele, práce za mzdu a na náklady zaměstnavatele. Správní orgán při svém rozhodnutí nepřihlédl k obsahu smluv mezi žalobcem a sdružením podnikatelů, když nezohlednil tu skutečnost, že sdružení podnikatelů nemá právní subjektivitu a nemůže být tedy označeno za zaměstnavatele. Účastník sdružení vykonával a vykonává činnost pro sdružení na svoji odpovědnost. Smlouvou byl JUDr. E.P. zmocněn jednotlivými účastníky sdružení, aby ve vztahu ke třetím osobám vystupoval za účastníky sdružení jako jejich přímý zástupce a v mezích svých oprávnění, je zcela vyloučen jakýkoliv vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi ním a účastníky sdružení. To vylučuje, že účastníci sdružení jednali podle pokynů JUDr. E.P. a jeho jménem, naopak JUDr. E.P. jednal jejich jménem a z jeho jednání vznikly účastníkům sdružení závazky. Sdružení nemá právní subjektivitu, a proto za účastníky sdružení vystupuje JUDr. E.P. což je plně v souladu s příslušnými právními normami a smlouvou o sdružení. Současně není v rozporu se zákonem, když má podnikatel svoji externí účetní firmu a daňového poradce, který mu veškeré účetní a daňové záležitosti obstarává. Prvoinstanční správní orgán nezjistil dostatečně skutkový stav věci v nezbytném rozsahu, nedostatečně se vypořádal s definičními znaky závislé práce a řádně a přesvědčivě neodůvodnil, že každý jednotlivý znak závislé práce byl v daném případě naplněn. Žalobce v té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, v němž kasační soud

vymezil tři znaky, které musí být kumulativně splněny, aby se dalo hovořit o závislé práci podle § 2 odst. 1 zákoníku práce. Těmito znaky jsou soustavnost, osobní výkon práce a vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem. Pokud tedy žalobce jako člen sdružení a rovněž tak toto sdružení podnikatelů dodrželo veškerá zákonná ustanovení, nelze, jak to činí správní orgán II. stupně, označit toto jednání jako prostředek pro obcházení zákona. Je tedy zřejmé, že zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu bylo nedůvodné, když žalobce pracuje jako OSVČ, což dokládá rovněž kopií přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2016.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve vyjádření ze dne 10. 11. 2017 uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. Žalobce opakovaně uvádí, že dle jeho názoru nebyla splněna podmínka nadřízenosti jako jednoho ze znaků závislé práce. K tomu žalovaná plně odkázala na napadené rozhodnutí, neboť měla za to, že tento znak byl dostatečně prokázán, a to i s ohledem na rozsudky správních soudů ze dne 13. 9. 2016, čj. 36 Ad 39/2014-73, a ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Ads 272/2016-53, které se k této problematice přímo vztahují, neboť se týkají činnosti JUDr. E.P. v rámci předmětného sdružení, kde právě on vystupoval v nadřazeném vztahu vůči ostatním členům sdružení. Žalovaná proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

6. Soud, v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“ nebo „soudní řád správní“), vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s tím souhlasil a žalovaná se k výzvě nevyjádřila.
7. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
8. Žalobce v nyní projednávané věci žádal o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání jakožto OSVČ. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ s platností od 9. 10. 2011 do 8. 10. 2013. Dne 20. 9. 2013 podal žalobce prostřednictvím zmocněného zástupce (JUDr. E.P.) žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce k žádosti doložil výpis z živnostenského rejstříku, ze kterého je patrné, že ke

vzniku jeho živnostenského oprávnění došlo dne 3. 2. 2009 a bylo vydáno pro živnost volnou ohlašovací s předmětem činnosti „Výroba, obchod a služby uvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, a to pro obory činnosti „Velkoobchod a maloobchod“, „Zprostředkování obchodu a služeb“, „Výroba potravinářských a škrobářenských výrobků“ s místem podnikání Budínská 87/4, 627 00 Brno. Správní orgány měly současně k dispozici protokol SÚIP (oblastního inspektorátu) o provedené kontrole dodržování zákona o zaměstnanosti v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a. s., a dále kopii rozhodnutí ze dne 15. 1. 2014, čj. 10702/9.30/13/14.3-RZ, ze kterého vyplývá, že JUDr. E.P., jako podnikající fyzická osoba, se dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, když na pracovišti v areálu provozovny společnosti Vodňanská drůbež, a. s. umožnil výkon nelegální práce, a to ve výroku uvedených cizinců, včetně žalobce, který vykonával závislou práci dělníka u výrobní linky. Správní orgány rovněž vycházely z provedených žalobcových výsledků (ze dne 26. 11. 2013 a ze dne 13. 6. 2014).

9. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.*
10. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
11. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.*
12. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*
13. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobytu cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
14. Leitmotivem žalobních námitek bylo tvrzení, že správní orgány nesprávně vyhodnotily to, že žalobce vykonával závislou práci (viz výše obsah žaloby). Soud o žalobních bodech uvážil následovně.
15. Zdejší soud předně poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje závažnou překážku dle

§ 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a je tedy důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Současně lze uvést, že dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 44a odst. 3 a § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dlouhodobý pobyt prodloužit, pokud cizinec neplní na území účel, pro který bylo povolení k pobytu uděleno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, čj. 4 As 165/2013-50, ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69).

16. Účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, tedy musí být skutečně naplňován. V případě, že se tomu tak neděje po většinu doby povoleného pobytu, lze tuto situaci považovat za závažnou překážku prodloužení cizincova pobytu. Tedy, krom formální stránky je nezbytné, aby účel pobytu (zde podnikání formou výkonu činnosti OSVČ) byl fakticky naplňován. Ostatně, Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, uvedl: *„Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“*
17. Správní orgány v daném případě žalobce dvakrát vyslechly, přičemž žalobce vypovídal o způsobu realizace své pracovní činnosti na území ČR. Závěrům správních orgánů přisvědčovalo, že žalobce neznal obsah smlouvy o sdružení, nevykonával činnost samostatně (zakázky obstarával JUDr. E.P.) a na vlastní odpovědnost (žalobce pracoval ve skupině s ostatními a konečný výsledek byl jejich společný). Současně měly správní orgány k dispozici rozhodnutí oblastního inspektorátu práce ze dne 15. 1. 2014, čj. 10702/9.30/13/14.3-RZ, ve kterém se konstatuje, že JUDr. E.P. jako podnikající fyzická osoba, se dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, když umožnil na pracovišti v areálu provozovny společnosti Vodňanská drůbež, a. s. v Modřicích výkon nelegální práce ve výroku uvedeném cizincům, a to včetně žalobce. Za spáchání uvedeného správního deliktu byla JUDr. E.P. uložena pokuta ve výši 7 300 000 Kč. Správním orgánům byla též poskytnuta i kopie rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce o odvolání JUDr. E.P. proti uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí, kterým bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí oblastního inspektorátu práce bylo potvrzeno. Z rozhodnutí vyplývalo, že žalobce společně s jinými cizinci v areálu závodů Vodňanská drůbež a. s. vykonával závislou práci, a to bez platné pracovní smlouvy a rozhodnutí o povolení k zaměstnání. V této souvislosti je v rozhodnutí uvedeno, že žalobce a ostatní cizinci vykonávali pracovní činnost, která spočívala ve výkonu vzájemně navazujících pracovních činností u výrobních linek, konkrétně v porcování kuřat (jejich vykostění), vyráběli uzeniny, porcovali

uzeniny na řezači uzenin, přičemž výsledkem jejich práce mělo být vykostěné, řádně zpracované a zabalené drůbeží maso a výrobky z něj. Výkon těchto prací se opakoval, byly vykonávány stále na stejném místě a dle pokynů JUDr. E.P. Žalobce tedy neměl představu o objemu zakázky, nevěděl, do kdy má být hotova. Ve smlouvách o dílo byl vždy určen za kontaktní osobu JUDr. E.P.. Inspektorát práce dále dospěl k závěru, že žalobce i ostatní cizinci nevykonávali tuto činnost na vlastní zodpovědnost, neboť tu ani nikdo z nich mít nemohl, když se na celém procesu zpracování masa podíleli pouze určitým úkonem, stejně tak nemohli cizinci odpovídat společně, vzhledem k tomu, že každý z nich se na tomto procesu podílel v jinou dobu a vykonával jiný pracovní úkon. Cizinecké správní orgány tak na základě provedených žalobcových výsledků a rozhodnutí SÚIP dospěly k závěru, že žalobce neplní a neplní účel, pro který mu byl povolen pobyt, jelikož popsaná činnost nepředstavuje výkon samostatné výdělečné činnosti. S tímto posouzením se ztotožnil i zdejší soud, neboť správní orgány se dostatečně vypořádaly s definičními znaky závislé práce, a to nejen na podkladě provedených výsledků žalobce, ale současně i na podkladě rozhodnutí SÚIP.

18. Žalobce namítal, že správní orgán ve svém rozhodnutí nepřihlédl k obsahu smluv mezi žalobcem a sdružením podnikatelů. Soud se ztotožnil s žalovanou, která odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2016, čj. 36 Ad 39/2014-73, který ve věci žaloby JUDr. E.P. proti rozhodnutí SÚIP konstatoval, že *„i přes navenek deklarovanou solidární závazanost všech členů sdružení ze závazků sdružení je zřejmé, že žalobce domlouval, „co, kde a jak se bude dělat“, tedy vykonával činnost typickou pro zaměstnavatele. V tomto smyslu také cizinci v podstatě vystupovali jménem žalobce.“* Žalovaná správně poukázala na § 829 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964, podle něhož se několik osob může sdružit, aby se společně přičinily o dosažení sjednaného účelu. Z provedených výsledků bylo patrné, že žalobce nebyl seznámen s obsahem smlouvy o sdružení a tedy nemohl přispívat k dosažení sjednaného účelu způsobem, kterým byl stanoven v předmětné smlouvě. Žalobce měl pouze povědomí o existenci této smlouvy, když sám výslovně uvedl, že „něco“ podepsal, aby mohl pracovat, a že „to“ bylo v češtině a vietnamštině, avšak kopii smlouvy k dispozici nemá a nemá povědomí o jejím obsahu, účelu, resp. jaký je cíl sdružení. V té souvislosti je třeba opakovaně poukázat na výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, v němž se konstatuje také toto: *„Uzavření smlouvy o sdružení dle § 829 a násl. občanského zákoníku z roku 1964 (resp. smlouvy o společnosti dle § 2716 a násl. občanského zákoníku z roku 2012), samo o sobě nevylučuje, že se některá z takto sdružených osob dopustí správního deliktu umožnění nelegální práce (tzv. švarcsystém) dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Rozhodná není formální právní deklarace takového vztahu, ale to, zda byly materiálně naplněny znaky závislé práce.“*
19. Stran námitky, že se správní orgán řádně nevypořádal s definičními znaky závislé práce a současně řádně a přesvědčivě neodůvodnil, že každý jednotlivý znak závislé

práce byl v daném případě naplněn, soud primárně odkazuje na konstantní judikaturu správních soudů, která definuje tři znaky, které musí být kumulativně splněny, aby se dalo hovořit o závislé práci podle § 2 odst. 1 zákoníku práce. Těmito znaky jsou 1. soustavnost, 2. osobní výkon práce a 3. vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem. Žalovaná k tomu vyjevila toto: „Komise je toho názoru, že správní orgán I. stupně v provedeném dokazování a to zejména provedením výsledků, věrohodně prokázal, že byly naplněny všechny tři znaky závislé práce. Znak soustavnosti Komise spatřuje v tom, že účastník řízení chodil do práce pravidelně od pondělí do pátku a jeho každodenní práce v drůbežárně byla stejná a jednotvárná. Stejně tak byl naplněn i znak osobního výkonu práce, kdy účastník řízení zavěšoval kuřata na háky. Co se pak týká vztahu nadřízenosti a podřízenosti zmocněný zástupce v doplněném odvolání vytýká, že ten nebyl prokázán, přičemž správní orgán I. stupně ani neuvádí, komu byl účastník řízení podřízen. K tomuto tvrzení zmocněného zástupce Komise znovu odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 36 Ad 39/2014-73 ze dne 13. 9. 2016 ve skutkově totožné věci, který judikoval a k problematice znaku nadřízenosti a podřízenosti vyjádřil následující: „Co se týká znaku nadřízenosti a podřízenosti mezi žalobce a danými cizinci, souhlasí soud ze závěry správních orgánů a považuje jej za existující a prokázaný. Je sice třeba přiznat, že formálně cizinci vystupovali jako členové sdružení podnikatelů, že činnost v rámci tohoto sdružení vykazoval i žalobce, a to, že sama skutečnost, že jeden člen sdružení vykonává práci „kvalifikovanější“ a jiný „podřadnější“, ještě sama o sobě neznamená, že se nejedná o sdružení; na druhou stranu, po zhodnocení věci, považuje soud postavení žalobce v rámci daného sdružení, a to při zohlednění toho, jaký byl charakter vykonávané práce cizinců a jejich celkové poměry, za natolik dominantní, že bylo možné považovat jej za subjekt v postavení obdobném, jako mají agentury práce, které jsou v souladu se zákoníkem práce zaměstnavateli. Pokud přitom žalobce namítá, že právně neměl možnost nad účastníky sdružení vykonávat nějakou moc a nebylo tomu tak ani fakticky, domnívá se soud naopak, že faktické „rozložení sil“ mezi žalobcem a ostatními členy sdružení, jak vyplývá z dalšího, bylo takové, že věcně nad cizinci spolčenými ve sdružení faktické postavení nadřízenosti měl.“ Soud se s uvedenými závěry ztotožnil a na základě důkazů provedených správními orgány a obsahu spisového materiálu dospěl k závěru, že správní orgány se v žalobcově věci vypořádaly s definičními znaky závislé práce. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně, přičemž úsudky správních orgánů byly plně v souladu s podklady, které byly během řízení shromážděny, tudíž i se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

20. Soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady

nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 12. prosince 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu